

Gina Argemir: «El que em diferencia dels romàntics és la voluntat de construir»

Entrevistem la cantant de Barcelona sobre el seu nou EP, 'Troia'

Gina Argemir

La polifacètica artista barcelonina **Gina Argemir** ha publicat recentment el seu nou EP *Troia* (autoeditat, 2021). L'àlbum tanca una trilogia conceptual en la qual ha estat treballant els últims tres anys, i que es complementa amb *Sutra* (autoeditat, 2019) i *Roig* (autoeditat, 2019). Parlem amb la cantant sobre el projecte.

A 'Troia' les cançons giren entorn de l'amor romàntic, amb referències a la guerra, l'exili... Com sorgeix aquest projecte conceptual?

Sorgeix del moment vital en el qual em trobo. De fet, cada paraula o nota musical que componc sempre parteix de la meva experiència. L'amor romàntic és important en aquest treball, però potser ho és més el conflicte interior: la guerra entre els desitjos, per una banda, i la realitat, per l'altra. D'aquí ve el títol de l'EP: *Troia*. Troia és el nostre esperit, la ciutat mitològica i simbòlica on es donen aquestes batalles. La cançó que dona nom a l'EP, per exemple, narra les conseqüències dramàtiques que pot provocar viure un amor prohibit com el d'Helena d'Esparta i Paris de Troia, un amor que fa saltar pels aires la teva vida, un amor èpic, que fereix, però que és valent. El segon tema de l'EP, "Treva o guerra", també va en aquesta línia. En canvi, "Exili de poetes i grillats" parla de l'amor artístic, un amor de vegades impossible perquè s'enfronta a les dictadures de la realitat. L'exili, en aquest cas, és l'oasi on es refugien les ànimes poètiques i els bojos, els qui no acaben d'encaixar en la normalitat.

Amb aquest nou EP tanques una trilogia: les primeres referències les vas treure el 2019, i aquest arriba a finals de 2021, i havent publicat dos altres senzills entremig: ?À toi, Emmanuele? i ?Heart of Lotus?. A què és degut aquest decalatge temporal?

En un principi les cançons de *Troia*, com altres cançons que no tinc publicades, formaven part del repertori que havíem de presentar, primer a la Sidecar, i després ja en altres sales del país. Però la pandèmia ens va trencar els plans: vam haver d'anul·lar els concerts, vam aturar els assajos? Tota la societat vam haver de fer una pausa. Temps després vaig pensar a gravar aquest EP i produir-ne alguns videoclips.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=lifNOWgbYs0>

Amb aquest EP tanques una trilogia, en què cadascun dels àlbums parteixen d'una sonoritat diferent: a 'Roig' era més influent el pop-rock europeu, a 'Sutra' (autoeditat, 2019) el rock americà i 'grunge'. Com decideixes els estils de les teves cançons?

Dit amb humor, en el meu cas, les cançons s'organitzen elles soles. De fet, soc molt desorganitzada i, més que decidir, em deixo guiar per la intuïció tant a l'hora de compondre com a l'hora d'agrupar unes cançons que tenen un fil conductor: ja sigui un so en comú, una narrativa comuna, etc. Quan encenc l'*ampli* i sec amb la guitarra per compondre, em deixo guiar pel que neix de l'interior. En cap cas decideixo un estil, com tampoc no decideixo quin estat d'ànim tindrà aquell dia. Surt el que surt, i si l'interior em demana un so *grunge*, li faig cas i amunt distorsió! Si estic més pop, endavant també. M'agrada explorar i, de vegades, l'ànim em demana música electrònica, o no compondre directament i posar-me a escriure o treballar fotografies.

A ?Treva o guerra? hi presentes el dubte entre lluitar o deixar-se vèncer, la dicotomia en què sovint ens trobem tots.

La cançó neix, primer, de l'instint de lluita per la supervivència física i emocional, però el dubte també neix de la capacitat limitada de l'home per triar. Mentre puguem triar, voldrà dir que tenim un marge de llibertat. Però al final es tracta d'una llibertat molt limitada perquè la vida, el medi, les inèrcies, el sistema? tot això ens pot. D'altra banda, els occidentals som especialment dualistes i tenim massa fe en la raó. Aquest dualisme, aquest contrast, és el que he volgut reflectir en el videoclip de "Treva o guerra": és en blanc i negre, vam gravar de dia i de nit, jo interpreto dos personatges antagònics?

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=UQ1Sq1Iajn0>

El videoclip, que està realitzat per tu, està gravat al desert dels Monegros. Quina n'és la raó?

Quan treballes alhora amb música i art audiovisual, especialment, arriba un moment que les disciplines es mesclen. La música ja et presenta les imatges, la música es veu i les imatges s'escolten. Amb el clip de "Treva o guerra" volia mostrar el desert àrid com a metàfora d'un esperit incòmode. També volia mostrar les cases en runes perquè, com acostumo a dir, no hi ha reconstrucció sense destrucció prèvia. En un desert pots desertar, plantar-te? o pots caminar, travessar-lo i anar per totes. Si poseu atenció a la lletra, veureu que tot això està relacionat amb el tema dels amors perillosos, romàntics o artístics, que et desmunten una vida que després has de reconstruir.

També sembla molt representativa l'estètica, que s'influència pel corrent del romanticisme davant la soledat, la natura morta, etc. És un corrent en què trobes que encaixa la teva música?

Vist des de fora, és cert que l'estètica i l'ànim de "Treva o guerra" s'aparta de les cançons que he presentat fins ara: és el tema més fosc. Però més que parlar de la meua música, m'agrada parlar de les meves músiques perquè he compost moltes cançons d'estils diferents, tot i no tenir-les editades. La majoria dels temes que tinc guardats al calaix, que en són un munt, són foscos i durs. Per altra banda, el romanticisme és un corrent que tinc assimilat per la meua experiència vital. Jo vaig créixer sola, jo he vist la destrucció, tinc present la mort i la brevetat de la vida, que és un sospir, escric poesia, ploro amb **Chopin** i adoro llegir Baudelaire i Lautréamont. El que em diferencia dels romàntics és la voluntat: jo tinc voluntat de construir.

Gina Argemir Foto: Arxiu

En un àmbit com és el rock alternatiu en català, trobes que falta visibilitzar més referents femenines?

Personalment, opino que en el món creatiu fa falta transcendir el discurs feminista. Com no pot ser d'una altra manera, respecto totes les expressions artístiques, però crec que ens trobem en un moment de tanta saturació de discursos polititzats i correccionistes, que estem ofegant altres missatges interessants. En aquest sentit, penso que l'art ha de ser amoral o no és art. A mi m'agrada la música que m'agrada amb independència de si l'ha creada una dona o un home. Un altre debat és si el rock, sigui o no alternatiu, ha mort o si hi és però tanmateix no es visibilitza.

Tots tres treballs els has produït i editat tu mateixa, amb l'ajuda d'altres amics músics. Creus que es valora suficient l'esforç de l'autoproducció?

Per autoproduir la teva música has de tenir clares les teves prioritats. Si busques realitzar-te independentment com a artista, al marge de la comercialització de la música, de les planificacions promocionals, etc., l'autoproducció et dona llibertat i autenticitat. El preu a pagar és que no tindràs intermediaris que t'ajudin a donar-te a conèixer. Jo, tot i conèixer les regles del mercat musical per haver treballat en el sector, prioritzo la independència creativa a la mercantilització. També és cert que de vegades es fa dur no comptar amb un equip que t'ofereix recursos, temps, finançament, etc. Joestic al 120% en cada part del procés creatiu: componc, faig els arranjaments, trio el so i produeixo, pateixo pel resultat, m'arruïno? Però és inevitable complicar-se l'existència d'aquesta manera. És el camí que he triat.